

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 9. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm1443/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fruds og forlangte Bøtted lige paa Aimen. Det smagde nu Kong Yngve paa og vidste ikke selv, hvad han skulde sige til de forovorne Kropper, som det vel var en Skam at sige for, men ogsaa en farlig Sag at sige med, og hvad han ikke var raadsoind, det blev han, da En af hans ypperste Kæmper, Hjalmar Huggrud, reiste sig, regnede sine Fortjenester op og beilede til Ingeborg, med den Anmærkning, at det var dog langt rimeligere at han fik hende, end En af de arge Bærbarke, som gjorde kun Dødt hvor de kom, i Yngves Land saavel som andensteds. Kongen vidste da ikke bedre end at svare, at da begge Bøttens vare glæve og høibaarne Sætter, vilde han Ingeborg af dem vælge sin Daatter, men lode hende selv vælge imellem dem. Da nu Ingeborg kom og skulde stille Træten ad, gjorde hun kort Bøtted og sagde, det var ligesom, at naar hendes Fader vilde have hende gift, hun da valgte den Mand, hun kendte for Værling, og ikke ham, hun kun kendte af Rygte og det ikke endda af det Bøtted; men saasnart Hjørvard hørte det, ubeslede han Hjalmar til Tvekamp paa Sams og erklærede ham for hvert Mandes Ridding, hvis han øgtede Prindsens, ser Døsten var over! Hjalmar tog ogsaa strax imod Udfordringen og mødte til bestemte Tid paa Sams, som et en af de Danske Her, fra Hedenold berømt af sære Sammenstød, thi ved Wgers Gæstebud lader Voké Dvin høre, at de i deres unge Dage var stode sammen paa Sams, hvor de blev Patte-Brødre under eet Korfør, og lovede da, at aldrig skulde den En af dem drifke tilpæls nogensteds, hvor den Anden stod med tor Mund. Her lød nu Hjalmar og hans tro Staldbrødre Odd hin Bidsarne, eller Drvar-Odd, ind i Yndevaag med to

Sætter, og gik strax iland for at udspeide Leiligheden, men imidlertid var Tyloten lagt ind i Wndevaag paa den anden Side af Den, og da de mærkede, at Bærbarke-Gangen kom over dem, var de sprunget iland for at høre deres Hidsighed paa Samsøes Bøge, for det var engang hendes dem, at de i Raseri havde nedfaldet hele deres eget Mandskab. Hvor mange uslybige Træer der ved denne Leilighed maatte undgælde, ved Ingen, men da Bærbarkerne kom igennem Skoven og fik Die paa de to Sætter i Yndevaag, da huede de i vilden Skye, beed i Skjoldene, skal ombord og huggede ned for Gode, saa der blev ikke et levende Die. Da grev Hjørvard og sagde: nu kan jeg mærke, vor Fader gaar i Barndom, for han vilde bilde os ind, at Hjalmar og Drvar-Odd var Kæmper af første Støffe, og dog faldt de Alle her som Holt er fæst. Hm, sagde Angantyr, Man skal i det Mindste aldrig græde over at man maa lide om sin Eige, og kanske er Hjalmars og Drvar-Odds Dine ikke heller luffe endnu. Det sidste var et saubt Død, og nu mødte Postbrøderne Tyloten i det heldige Dieblid, strax efter Bærbarke-Gangen, da de var matte, men det vidste de endnu ikke dengang, derfor siger Drvar-Odd om sig selv:

En gang for Alle
Angest jeg blev:
Da jeg paa Marken
Mødtes med Tyloten!

Ogsaa Hjalmar blev lidt beklemmt om Hjertet, da han saae Bærbarkerne komme fra Børde med blodige Sværd og rasende Fagter, som der staaer i Bifen:

